

[Undervisningsministeren]

danne gymnasielærere i historie i Ålborg, og det betyder sagt med andre ord, at nu skal historie i Ålborg altså ikke længere kun være for gymnasielærerne, nu skal det ud til folket, og det gælder i øvrigt de reformer, vi skal foretage inden for de humanistiske fag, generelt. Nu er disse fag ikke længere kun for gymnasielærerne, nu skal de ud til folket, men det kræver, at man ikke insisterer på at have folk i 10 år; man må finde sig i at have dem i lidt kortere tid. Det er faktisk sagen i en nøddeskal.

Hvad angår den biskoppelige udtalelse og fru Mette Groes' indlæg om historien, kunne jeg få lyst til at minde om, at der sågar er nogle teologiske studerende, som i et anfald af morskab har opfordret biskopperne til at lyse mig i band. Det synes jeg virkelig er morsomt gjort, men skulle dette ske og jeg derved bliver stillet som Luther over for den magtfulde katolske kirke i Worms i 1521, så vil jeg sige som han: »Her står jeg, jeg kan ikke andet«, for der er ikke andet at gøre, end at man som minister må presse på for at sikre denne uddannelsesmæssige omstilling, og bemærk, at jeg hele tiden har lagt vægt på, at det ikke nødvendigvis betyder, at vi skal flytte fra visse institutioner til andre. Nej, vi kan også klare det ved, at de enkelte fag og institutioner omstiller sig inden for deres egne rammer, men en af delene må vi insistere på, for der bliver ikke mange job til gymnasielærere og til læger i de næste mange, mange år, og det er den skrift på væggen, som vi må tage i agt.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg skal sige tak til ministeren for nogle af hans bortforklaringer – det her med op og ned – men ministeren nævnte bl.a., at der var tale om uændret ramme med tillæg, og der kom også et eller andet med nogle millioner, der findes. I min regnebog er 10 nye stillinger ikke det samme som 50 nye stillinger, og det, jeg bad ministeren gøre rede for, var, hvordan det kan være, at de forventninger, som både organisationer og institutioner havde til, at forskerrekruiteringsplanen skulle skaffe 50 nye unge forskere plads, nu ikke bliver indfriet, for der var forventninger om noget ekstra. Fidusen ved at lave en forskerrekruiteringsplan i sin tid var netop at lave

forhandling i stedet for at lave fyringer. Ministeren tog så forhandlingsløsningen hjem i sin tid og var glad ved den og fik ros for den, og så fyrer han i dag. Sådan kan man ikke gøre, hr. undervisningsminister!

Ministeren stod her på talerstolen og talte om at bekymre sig på forhånd. Ja, netop denne forskerrekruiteringsplan var udtryk for, at man ikke bekymrede sig på forhånd, men at man troede på de politiske løfter, der lå i denne plan. Jeg er helt overbevist om, at både organisationer og institutioner ville have handlet ganske anderledes, hvis man havde kendt til det, som er sket inden for den sidste måned i forbindelse med nedskæringer, både hvad angår metoden, og hvad angår pengene. Ministeren skylder altså stadig et svar på, hvordan 10 kan blive til 50.

Ministeren svarede i øvrigt slet ikke på spørgsmålet om alle disse mange nye stillinger, dette glade budskab, som gik ud igennem radioen en tidlig morgen, hvor undervisningsminister Bertel Haarder udtaler til et eller andet sted i venstrepressen, at der er masser af nye stillinger, så man ikke skal være ked af dette STU-program, det med den teknologiske udvikling. Hvor er de stillinger? Hvem er blevet ansat som følge af dette program i indeværende år? Hvis det ikke kan oplyses, er det stadig væk, hvad jeg før betegede som mundsvejr.

Endelig skulle jeg hilse ministeren fra fru Helle Degn og sige, at hun faktisk heller ikke fik svar på sit spørgsmål, men det kommer måske senere.

(Kort bemærkning).

Alice Faber (SF):

Jeg bemærkede også ministerens svar om forskerrekruiteringsplanen. Vi har i SF heldigvis hverken lod eller del i den plan, fordi vi fra starten har syntes, at den var håbløs, og det er der også mange forskere, universitets- og AC-folk der giver udtryk for efterhånden. Men jeg vil gerne konkret spørge ministeren, om nogle af de forudsætninger, der var bag forskerrekruiteringsplanen, endnu holder. F.eks. blev der om humaniora sagt, og det var forudsat i aktstykket, at der ville være en såkaldt overgangsfrekvens på 80 pct. Holder det stadig væk stik? Er der ikke snarere tale om, at man skal dele med f.eks. 10? Det er bare taget fra humaniora,